

послѣдна дума и съ достоинство слезе отъ трибуната, и когато ние, увѣрени че посѣяното на нашата народна нива сѣме рано или късно ще да принесе своятъ плодъ, неможахме да отстѣпимъ прѣдъ необходимостта да са подкрѣпи идеята за нашето освобождение и рѣшихме за да развиемъ „*Знамето*“ на нашата революционна партия. „Добре, добре! Но камъ кого именно отправяте вие гореказаните думи на ромѣнскиятъ патриотинъ?“ ще да попитатъ нѣкои отъ нашите читатели. — Камъ васъ, господа, камъ васъ, отговаряме ние и бързае да ся обяснимъ. Нашиятъ нещастенъ бѣлгарски народъ нѣма камара, нѣма трибуна, отъ дѣто да искаже своята воля, своите нужди и своите теглила. Единственното негово средство въ въ това отношение са явява неговата журналистика. Но кой отъ насъ не знае въ какво жалостно положение са намиратъ нашите цариградски вѣстници и каква незавидна рола е играла по голѣмата частъ отъ нашите емиграционни публицисти? Ако погледнемъ съ безпристрастно око въ стълповете на нашите цариградски хавадише, то отъ първиятъ погледъ още ще да са убѣдиме, че подъ дебелата сѣнка на босфорските идиоти друго нищо не може да процѣтява освѣнъ политическа лъжа, литературна подлость, дипломатическо раболѣпие и всѣкакви други вѣрноподаннически добродѣтели. „Елате, казватъ нашите доморожденни политици-патриоти на народътъ, елате да обиколимъ престолътъ на н. в. султана и да заплѣмъ пѣсенъта на Лазара . . . Трохите, които падатъ отъ държавната трапеза на нашиятъ милостивъ баща, стигатъ, за да са подкрѣпи историческия стомахъ на нашиятъ народъ, стигатъ, за да са поддръжи неговото етнографическо съществуване на Балканскиятъ полуостровъ, стигатъ, за да са осигори неговото политическо бѣдѣще между другите южни славяне“. А народътъ? Народътъ продължава да прекарва съ християнско смирение дните на своята безконечна страстна недѣля, брой часовете на своите неносни страдания и чѣка възкресението на мъртвите . . . Но дванайсетиятъ часъ е вече настаналъ, и той още са надѣе за милость отъ своите тирани и се още вѣрва думите на своите сити и самозванни предводители, че новиятъ животъ, когото тие основаватъ на нѣкакви си неизвѣстни дуалистически начала, ще да дойде постепенно заедно съ науката и съ образованието. Благихи надежди и похвални намѣрения! Но да видимъ до каква степенъ тие постигатъ своята цѣль. Ние сме съ-